

dem, de have Ret til at vælge imellem, og næsten uden Undtagelse indstille de den ældste som Nr. 1. Kun en enkelt Gang have de valgt en yngre.

Maa jeg have Lov til tillige at gøre nogle kritiske Bemærkninger til et Par af Lovens Paragraffer. Jeg mener med mine Udtalelser at have vist, at den ærede Ordførers Haab om, at Menighedsraadsloven skulde vække kirkelig Interesse, ikke er blevet beskæmmet. Der er en Bestemmelse i § 6, som ogsaa andre have berørt, men jeg føler mig ikke helt tilfredsstillet ved deres Udtalelser. Det hedder, at Præsten fra Prædikestolen skal lægge Menigheden paa Sinde at vælge saadanne Mænd og Kvinder, der have godt Lov, kristelig Erfaring og kirkeligt Sindelag. Jeg vil meget gerne ligesom det ærede Medlem fra Silkeborg (Stensballe), at der skal vælges Mænd og Kvinder med et godt Lov, kristelig Erfaring og kirkeligt Sindelag, og jeg har selvfølgelig ikke noget imod, at Præsten minder Menigheden om, at der nu forestaar et saadant Valg, hvor man helst skulde tage de bedste, hvor de bedste aldrig blive for gode. Men jeg er en Modstander af, at det skal paalægges Præsten. Lad ham gøre det frivilligt. Gør han det frivilligt ud fra Hjertets dybe Trang og Interesse for Menigheden, vil der blive en ganske anderledes Magt og Kraft i hans Ord, end hvis det sker ifølge et Paabud, saa duer hans Formaning noget, for saa kommer den fra Hjertet og gaar til Hjertet, og det skal nok bære sin Frugt. Og Lovens Bestemmelse kan tilmed misbruges. Lad os tænke os, at en Præst vil øve Agitation, saa er der en prægtig Anvisning for ham til fra Prædikestolen at benytte sig af denne Tilladelse, ja, næsten dette Paabud. Lad denne Paamindelse ske ud af Hjertets frie Trang! Vil Præsten gøre det, er det godt, og vil han ikke gøre det, er han ikke forpligtet dertil. Lad os tænke os den Mulighed, som i mange Tilfælde vil være en Virkelighed, at man i Forvejen har haft sine Prøvevalg, og man maaske har afgjort, at den og den skal paa Listen, den og den skal der stemmes paa. Naar en Præst da er i fuld Overensstemmelse med sin Menighed, følger det af sig selv, at han formaner i denne Retning eller udtaler sig paa sliq Vis. Gør han ikke det, lad os saa endelig være fri for det! Det skulde ikke gøres ved det forrige Valg af Menighedsraadsmedlemmer, og dog har man efter mit Skøn den Gang været meget heldig med Valgene. Jeg har et ret nøje Kendskab til Menighedsraadsmedlemmerne

over store Strækninger af Jylland, og jeg maa indrømme, at det er gode, brave og alvorlige Mennesker, der valgtes, og andet kan man vel i dette Tilfælde ikke forlange. Har man den Gang faaet 2den Klasses Folk, fordi man ingen Formaning og ingen Raad har modtaget, saa er man kommen godt fra det, og saa ser det godt ud i Menigheden, naar de bedste ere blevne hjemme. Jeg ønsker altsaa Bestemmelsen om denne Formaning slettet.

I § 11 hedder det: „paa Ære og Samvittighed.“ Det er lidt underligt, at man skal vove sig til at tale mod et saadant Udtryk, men jeg kan nu ikke faa det over min Samvittighed at lade være. Jeg havde ventet, at en eller anden af de mange, der have taget Ordet under denne Forhandling, var kommen ind paa dette, men det er ikke sket. (*Afbrydelse*). Saa har jeg været uopmærksom. Jeg ønsker, at dette Udtryk „paa Ære og Samvittighed“ maa blive slettet, saaledes at der kom til at staa: „... afgiver han i et Menighedsraadmøde til Præsten en skriftlig Erklæring om at ville udføre det ham betroede vigtige Hverv i Troskab mod den danske Folkekirke.“ Hvis det ikke kan binde et Menneske, hvis det ikke kan stive en Mand eller Kvinde op til at gøre sin Pligt, ved jeg ikke, hvad der kan. Udtrykket „paa Ære og Samvittighed“ kan det ikke. Vi gaa jo ud fra, at vi vælge ærlige Mennesker til at varetage dette vigtige Hverv. Ærlige Mennesker behøver man ikke at binde paa den Maade, de uærlige kan man ikke binde. Jeg vil selvfølgelig gerne under hele min Færd bevare min Ære, og hvem vil ikke det? Hvem vil ikke i sine Ord, i sine Handlinger, i sine Gerninger, naar vi staa i Arbejdet her eller andetsteds, bevare sin Ære, og hvem vil ikke gerne blive ved at leve sit Liv saaledes, at man ikke overdøver Samvittighedens Røst? Jeg ser i dette, at man ønsker en saadan Erklæring af de valgte, en udtalt forudfattet Mistillid. Jeg siger som det ærede Medlem fra Kerteminde (Edvard Larsen): Vis Tillid! Det skaber en Forpligtelse hos den, hvem der vises Tillid, til at være denne Tillid tro. Udtrykket „paa Ære og Samvittighed“ ønsker jeg derfor slettet af Loven.

Jeg kan anbefale at stemme for Forslaget. Det indeholder Fremskridt i Lovgivningen angaaende de kirkelige Forhold. Men jeg hører ikke til dem, der lovprise de meget store Fremskridt, dette Forslag skulde have, sammenlignet med den ældre Lov. Jeg vil hellere sige, at den forøgede